

הקרנת סרט ודיון בסיפור חייה של הפעילה החברתית הסוערת ויקי שירן

ביוגרפיה של אדם יכולה לעיתים לשקף במדויק רוח של מאבק. סיפור חייה של ויקי שירן הוא סיפור עלייתו, ויש האומרים גם נפילתו, של המאבק החברתי לצדק ושוויון שעיצב את החברה הישראלית ב-30 השנים האחרונות, מאבק שעדיין לא תם – כפי שניתן היה לראות בקיץ 2011. הסרט **שוברת קיר** **בבימויו של יצחק חלוצי** משרטט דמות של אישה שהפכה למנהיגה, ושכבה על הגדר כדי לקדם רעיונות של שוויון וצדק חברתי.

ויקי שירן התחילה את דרכה כמדריכה בסדנת תיאטרון נוער בתקופה הסוערת של ראשית שנות ה-70 עם הופעת הפנתרים השחורים. המפגש עם הצעירים מהשכונות החזיר אותה לתקופת ילדותה בשכונת מצוקה והיא החליטה לשנות כיוון ולצאת לדרך חדשה. יחד עם פעילים נוספים היא הקימה תנועות חברתיות כמו "הקשת הדמוקרטית המזרחית", "אחותי" ו"אלה". לאחר קבלת הדוקטורט שירן הקימה את החוג למגדר בבית ברל והרבתה להופיע בפורומים חברתיים ופוליטיים בתקשורת. שירן המשיכה להיאבק לשינוי חברתי גם בשבע השנים האחרונות לחייה, בהן נאבקה במהלך הסרטן, שלבסוף הכריעה אותה.

ההקרנה **במכון תל אביב לפסיכואנליזה בת זמננו** תלווה בדיון בהשתתפות יצחק חלוצי, במאי ויוצר הסרט, חני גרינברג ויעל ברעמי, חברות הועדה למעורבות חברתית

(צילום פוסטר: אילון פז)

זיכרון מצחיק/ויקי שירן

הזיכרון הזה כל כך מצחיק

פשוט בדיחה

איש קטן, כפוף, עם טרנזיסטור זעיר

ואזניות פלסטיק באוזנים

הוא תמיד היה כזה מצחיק

כי המוכר שמכר את הטרנזיסטור

נתן אוזניות עם חוט נילון קצר

שחנק את הצוואר

זה במפורש הגיע לו

כי הוא רצה לשמוע שירים בערבית, איכסה

וחדשות בערבית פיכסה, הוא כל כך הרגיש

אותנו, מספר שהוא יודע לקרוא ולכתוב

ערבית ספרותית. איש מצחיק, ממתי לערבים

יש ספרותית מלבד יא חביבי אי-אי-אי

חצי שעה יא חביבי בגרון.

הזכרון הזה, במלוא הרצינות הוא

אבא שלי.

אני לא אשמה שלעגתי לו יחד עם חברותי

מכיתה ו"ו שלישית, שמתי אצבע על הרקה

סובבתי וצחקתי טרללה, איזה טרללה.

אצלן בבית היה כזה כף, שתו תה עם המון סוכר

ולא קפה מר, דיברו יידיש, שמעו קול ישראל בעיברית

הלכו במכנסי חאקי קצרים וחלצה בחוץ

ולא במכנסי קלוש ארוכים וחלצה בפנים.

הייתי ממש בת בית אצל חברותי ואבי לא הבין

למה שמחתי כשלפתע שערו הלבין והתעניינתי
אצל המורה כמה זמן אחרי זה זקנים מתים.
אף אחד בעצם לא אשם, לא אני, לא הן
אבא שלי היה צריך להבין שלא יפה להתעקש
יש לו בנות כמו שאמא שלי אמרה, יש להן
חברים כמו שאמא שלי אמרה, כל מה שהיה שם מת
אמרה והוא התעקש להיות טרללה.

פעם אחת כשצעקו אחד על השני (כל כך התביישתי)
הוא אמר לה בסוף, בשקט בשקט, אני לא יכול להיות
אדם ריק. היא צעקה לעברו משהו בצרפתית (בערך בסיגנון זב"שך)
והוא שתק. דוק של עצבות עטף את עיניו.
מאז ישב בפינת המרפסת, נקודה אילמת
עם חוט נילון שחונק לו את הצוואר
לפעמים בוכה לפעמים צוחק
לא מספר איזה תחנות יש לו בראש.
כך אני זוכרת אותו יושב בפינה
מכוץ לבדו, עם זב"שו.

מי היה מאמין, אמי, שהיום
זה יהיה כל כך זב"שי.